

ninger. Hvor rigtigt i sig selv man end kan finde det, at der stilles strengere Fordringer for Optagelsen i disse Underviisningsanstalter, at Elevernes Ophold ved disse bliver treaarigt, at Underviisningen mere beregnes paa tillige at bibringe en almindelig Dannelse end blot en speciel Fagdannelse, mindre sigter til at danne lærde Pædagoger end praktisk duelige Skolemænd, maa man dog holde for, at almindelige og videregaaende Foranstaltninger af denne Art helst maatte udsættes, indtil Spørgsmaalene herom kunne blive afgjorte i Forbindelse med andre ikke mindre vigtige, vedrørende Seminariernes Omordning. Det er disse tvende Hovedbetragtninger, Erkjendelsen af de omhandlede Lønningers Utilstrækkelighed og Hensynet til den forønskede Reform, der have bragt Udvalget til den Beslutning at gjøre Forslag om, at denne Lovs Bestemmelser kun skulle være midlertidige, idet de indskrænkes til at gjælde for et Tidsrum af to Aar. Det er ikke overseet, at herved disse Læreres Stilling bliver noget mere uvis, og at dette kan tænkes at udøve en mindre heldig Indflydelse paa Bevarelsen af gode Lærerkrafter og Erhvervelsen af saadanne ved indtrædende Vacance. Men man har saameget mindre funnet tillægge denne Betænkkelighed nogen afgjørende Vægt, da det kun gjelder om et begrænset kort Tidsrum, og den dygtige Lærer vistnok alligevel vil have et ikke ugrundet Haab om, at der efter Udløbet af samme ikke lettelig vil bydes ham en ugunstigere Stilling eller en nedsat Løn, og det ligger ikke i det Offentliges Interesse at bevare den mindre dygtige for Seminarierne.

I det her Udviklede indeholdes Grundene til, at Udvalget, med Undtagelse af eet Medlem, Frølund, der stiller et noget afvigende Forslag, foreslaaer det forelagte Lovudkast vedtaget med de nedenfor angivne Forandringer. Fleertallets Forslag gaaer da ud paa, at § 1 og 2 optages i Loven usforandrede, at i § 3 foretages en mindre betydelig Forandring i Resolutionsen, at de Ord i samme: „Prædikant af Overlærer og“ udgaae (da det findes mindre passende at tillægge Nogen et saadant Prædikant ifølge en Lov af midlertidig Gyldighed), samt at § 4 bortfalder, og er det derhos fun-

det hensigtsmæssigt, i en Paragraph, indfødt istedetfor § 4, at bemyndige Ministeriet for Kirkes og Underviisningsvæsenet til at afgjøre de Tvivlsspørgsmaal, der maatte opstaae i Anledning af disse Lovbestemmelseres Anvendelse.

§ 5 foreslaaer hele Udvalget saaledes omændret, at deraf udgaaer, hvad der er begrundet i Hensyn til det paatænkte treaarige Cursus, medens man dog har antaget, at der ikke desto mindre kunde være Grund til noget at forhøje den ikke betydelige Understøttelse, der hidtil er ydet trængende Seminarie-Elever. Det skjønnes ikke, hvorfor der skulde fastsættes et bestemt Antal Aars Tjenestetid ved en Skole som det, der skulde give fortrinlig Afgang til at faae Deel i denne Understøttelse, men formenes, at det i denne Henseende bør, ved Sammenligning mellem Bedkommende, tages i Betragtning, om de længere eller kortere have tjent ved en saadan Skole, og foreslaaes derfor at forandre „5 Aar“ til „længere Tid.“

Af Motiverne til Lovforslaget sees, at det oprindeligt har været paatænkt at optage i samme en Paragraph om Indretning af et Underviisningskursus i Kjøbenhavn i det Diemed at give de Fortrinligste af dem, der have bestaaet Dimissions-Examen, enten ved Seminarierne eller i Kjøbenhavn, forsaavidt en saadan sammesteds maatte blive indrettet for Privatister, en større Udvikling, navnlig for derved at tilvejebringe Lærere, der kunne syldestgjøre Kjøbstædernes Krav, samt at Ministeriet, da det ikke for Tiden ser sig istand til at gjøre Udkaft til nogen almindelig Plan, har indskrænket sig til gennem Finantsloven at søge at faae bevilget 2500 Rd. for Halvaaret fra 1. October 1856 til 1. April 1857. I det Udvalget haaber, at Ministeriet fastholder den her udtalte Tanke om et Underviisningskursus og træffer de fornødne Foranstaltninger til dens Udførelse, har det optaget den anden antydede Tanke om en Examen for Privatister, hvis Afholdelse formenes at være hensigtsmæssig og hverken forbunden med stor Bæmselighed eller stor Bekostning. At der ved denne maatte aflægges saavel theoretisk som praktisk Prøve, og at de, der havde bestaaet den, derved maatte erholde lige Ret med de fra Seminarierne Dimitterede, ansees for en Selvsølge.